

Perfect gepast

Juliann Tenney Doman

(Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal)

'And'ren helpen maakt gelukkig' (Kinderliedjes, p. 108).

Triiiiing!

Tony stond grijnzend op van zijn stoel. Eindelijk speeltijd!

Andere kinderen renden langs hem heen naar de speelplaats, maar Tony treuzelde. Hij wachtte op Sean. Sean was een nieuwe leerling. Misschien konden ze samen spelen.

'Hé, Sean!' zei Tony. 'Speel je graag basketbal?'

'Graag? Dolgraag!' zei Sean.

'Geweldig', grinnikte Tony. 'Kom maar. Laten we gaan!'

Tony en Sean liepen de hele speeltijd lang te dribbelen, over te gooien en de bal in de basket te mikken.

'Dat was leuk!' zei Tony terwijl ze terug naar de klas liepen. 'Je bent er erg goed in.'

'Dank je wel', zei Sean. 'Het is fijn om te spelen met iemand die net zoveel van basketbal houdt als ik!'

Van toen af speelden Tony en Sean tijdens elke speeltijd samen basketbal. Ze verzonnen spelvormen en oefenden het dribbelen. Tony vond het geweldig dat de basket altijd *swoesj* deed als de bal door het net viel.

'Hier!' riep Tony. Hij gooide de bal naar Sean. Sean ving de bal en maakte een sprong om een doelpunt te scoren. Tony zag dat de zool van een van Seans schoenen loshing.

De basketbal botste tegen de ring. 'O, net niet', zei Tony. 'Goed geprobeerd!'

'Dank je wel', zei Sean. 'Ik denk dat ik beter zou kunnen spelen als ik andere schoenen had.' Hij lachte toen hij zijn schoen aan Tony liet zien. 'Ik krijg nieuwe schoenen zodra papa een nieuwe baan heeft.'

Tony glimlachte. 'Maar als jij nieuwe schoenen krijgt, kan ik nooit meer van je winnen!' zei hij plagerig. 'Dan heb ik geen schijn van kans meer!'

Toen Tony die middag naar huis liep, dacht hij aan Sean, die naar huis liep met een kapotte schoen. Tony wist dat die versleten schoenen niet alleen bij basketbal lastig waren. De winter kwam eraan, en Sean zou erg koude voeten krijgen! Tony vroeg zich af hoe hij zou kunnen helpen.

'Klaar om te gaan slapen?' vroeg papa die avond.

'Ja', zei Tony. 'Ik zat juist te denken. Je kent mijn vriend Sean toch, met wie ik altijd basketbal speel tijdens de speeltijd? Zijn schoenen zijn versleten. Hij moet wachten tot zijn vader een nieuwe baan heeft voordat hij nieuwe schoenen krijgt. Ik wil hem graag helpen.'

'Dat is een geweldig idee', zei papa. 'Zullen we erover bidden? Ik weet dat onze hemelse Vader je zal laten weten wat je kunt doen.'

Tony knikte en knielde naast papa om te bidden.

Toen Tony zich de volgende morgen klaarmaakte voor school, zag hij plots iets in zijn kleerkast liggen. Het was een paar sportschoenen dat hij van zijn oudere broer had gekregen! Tony droeg ze niet omdat ze nog wat te groot waren. Hij was helemaal vergeten dat hij ze had!

Misschien passen ze Sean wel, dacht Tony. Hij stopte de schoenen in zijn rugzak, deed de rits dicht en haastte zich naar school.

'Hé.' Tony liep naar Sean toe en liet de schoenen zien. 'Deze lagen in mijn kleerkast. Ze zijn te groot voor mij, maar misschien passen ze jou wel.'

'Wauw. Dank je wel!' Sean trok ze aan en bond de veters dicht. 'Ze passen perfect!'

Tony was blij. Hij wist dat zijn hemelse Vader had geluisterd toen hij bad om te weten hoe hij zijn nieuwe vriend kon helpen. 'Wie het eerste bij het basketbalveld is!' ●

De auteur woont in Utah (VS).

ILLUSTRATIE: MIKE DEAS